

tilsigtede. Jeg ønskede en Erklæring fra Ministeren om, at det, at man manglede Oplysninger, ikke skulde være en Hindring for, at Lovforslag blev fremlagte. Ministeren har nu erklæret, at det ikke vil være til Hinder derfor, og saa er jeg fuldkommen tilfreds.

Da ingen yderligere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges enstemmigt med 72 Stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Konseilspræsidiat.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om et midlertidigt Tillæg til Lov om Haandværks- og Fabrikdrift m. v. af 29. December 1857.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.).

Sagen sattes under Forhandling.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Nærværende Lovforslag er fremsat af mig oppe i det andet Ting efter Anmodning af Ædruelighedskommissionen. Det gaar ud paa, at der foreløbig i et vist Tidsrum til Gæstgiverinæring i København, Købstæderne, Frederiksberg Bydistrikt og Marstal Handelsplads ikke efter denne Lovs Forelæggelse skal knytte sig nogen Ret til at beværte andre end rejsende, der herbergeres i Gæstgiveriet. Dette er Hovedregelen.

Som ærede Medlemmer ville vide, er der i Lov af 23. Maj 1873 givet Kommunalbestyrelserne Adgang til ved Vedtægter at indføre Begrænsning i det Omfang, i hvilket der i vedkommende Kommune kan løses Borgerskab paa Værtshushold, Restauration eller Konditori, og denne Adkomst er benyttet af de aller fleste Byer, og flere Steder har man ligefrem begrænset Antallet til et i Vedtægten fastsat Tal. Imidlertid er det i de senere Aar ved tvende Højesteretsdomme af 1881 og 1889 fastslaaet, at den Indskrænkning i Gæstgiverens Ret til at beværte, som man mente maatte være etableret ved Næringsloven af 1857, ikke er til Stede, saaledes at de kunne beværte ogsaa Byens Ind-

byggere med Spise- og Drikkevarer paa Gæstgiverierne, og dette har bevirket, at Vedtægterne ere blevne omgaaede saaledes, at der rundt omkring, navnlig ogsaa i København, er oprettet mange saadanne Gæstgiverier, hvor Herbergering har været det rent underordnede — eller slet ikke er anvendt —, medens det i Virkeligheden har været vedkommendes Mening at drive Værtshushold. Den nedsatte Ædruelighedskommission har nu ment, at dette Forhold er højest urigtigt, og har, som ærede Medlemmer ville se af Bemærkningerne, paapeget de forskellige Ulemper, som knytte sig hertil, og navnlig ogsaa betonet, at det i alt Fald er i høj Grad uheldigt, at Adgangen til at drive Beværtning er lukket for dem, hvis aabent udtalte Hensigt det er at drive en saadan Næring, men at den skal staa aaben for dem, der foregive at ville drive Gæstgiveri, uden at dette er deres sande Hensigt. Ædruelighedskommissionen gør ogsaa udtrykkelig opmærksom paa, at det vilde være heldigt at gennemføre en saadan Foranstaltning, som her er foreslaaet, uden Hensyn til, hvilket principielt Standpunkt man stiller sig paa i denne Sag, idet man ved at træffe en saadan midlertidig Foranstaltning kun værger Lovgivningsmagtens Frihed, saaledes at den ikke ved en Masse-Erhvervelse og Udnyttelse af slige Borgerskaber skal forefinde noget foregribet, naar den i den nærmeste Fremtid kommer til endelig at beskæftige sig med disse Sager. Navnlig ogsaa fordi den fremtidige Ordning saaledes ikke i nogen som helst Henseende foregribes, har jeg fundet det rigtigt at slutte mig til Kommissionens Ønske om at faa et saadant Forslag ført igennem, og det foreligger nu vedtaget i det andet Ting med enkelte Ændringer, som jeg har kunnet give min Tilslutning.

Disse Forandringer gaa for det første ud paa at begrænse Tidsrummet, for hvilket denne Lov skal gælde, noget mere. Jeg havde oprindelig foreslaaet 3 Aar, men under Forhandlingen i det andet Ting blev det af et Medlem af Ædruelighedskommissionen oplyst, at man vistnok kunde forvente at faa Betænkning angaaende disse Spørgsmaal tidligere fra Kommissionen, end jeg havde tænkt den Gang, jeg foreslog en Frist af 3 Aar, og jeg gik da gerne med til at begrænse den Tid, i hvilken denne midlertidige Lov skulde gælde. Den anden Forandring kunde jeg ogsaa ganske slutte mig til, idet jeg allerede under Sagens 1ste Behandling i det andet Ting udtalte, at jeg kunde gaa med til noget vi-